

Resum intervenció Fòrum Social Català
Joel Cortés – dissabte 30 de gener de 2010

La meua és una experiència de fe, la d'un protestant que va créixer en l'ambient hostil del "nacionalcatolicisme". Sota un règim de pretesa tolerància, vaig viure tot un reguitzell de vexacions d'uns pretesos "pastors" de l'església dominant, en un fenomen assimilable al laïcisme pel que fa a les intencions i resultats d'anorrear el qui pensa i confessa la fe d'una manera diferent. És un període que el podria etiquetar com la vida d'un *reformat* en el país de la *contrareforma*.

El resultat de tot plegat va provocar en mi i en tots els que érem protestants, per dir-ho de manera resumida, dos tipus d'efectes, un de clarament negatiu i un altre de positiu.

El negatiu és la reclusió de la nostre fe en un àmbit privat, en les nostres comunitats i en els nostres temples (quan la tolerància del règim ens els va permetre obrir). Va ser una reclusió i la recerca d'un refugi en el ghetto, això va provocar un aïllament forçat que encara ara després de molts anys ha deixat senyals en la vida de molts creients.

El positiu és el reforçament d'un esperit de resistència i d'enfortiment de la fe davant de l'agressió d'una societat tant civil com a religiosa, ja que fins i tot els més "laics" estaven impregnats de la ideologia dominant.

Quan parlem simplement de *laïcitat*, de manera automàtica, quasi com un resort, sorgeixen dues paraules: *la tolerància i el respecte*. Són clarament dues paraules "trampa", les dues en el fons són emprades per dir. "*bé, jo admeto la teua existència i et respecto, però tu allà i jo aquí*". En una paraula, tenen un rerefons que empeny cap a l'aïllament, sincerament penso que es tracta d'una actitud vital molt propera al *laïcisme*.

Cadascú de nosaltres el que busca, des de la seva creença, és un sol objectiu, sobre el qual fàcilment ens podríem posar d'acord, i no és altre que la "recerca d'un món millor". En paraules de la magnífica ponència pronunciada per la Begoña Román¹, *"la necessitat considera la pluralitat religiosa com una oferta múltiple de concepcions sobre la vida bona"*. Es tracta de la recerca d'una vida plena, de felicitat per tots els éssers humans, la recerca de la justícia per a tothom.

Això no es pot fer de cap manera des de l'aïllament, no podem construir un món més just si no construïm ponts de diàleg entre tots plegats, i no els construirem mai des de la radicalització de les nostres creences. Podríem citar multitud d'exemples en la història de cadascú de nosaltres, per citar-ne tan sols uns exemples: des de l'esperit de les croades, a les concepcions de la Yihad islàmica en part del món islàmic, o a les concepcions del moviment *neocón* als EUA.

L'arrel de totes aquestes manifestacions radicals no és altra que la pèrdua dels orígens, de l'esperit primigeni de cada confessió o creença. Senzillament, no podem construir res de profit sinó tornem a l'origen de la nostra fe:

Moltes esglésies cristianes i els seus fidels continuen fent prevaldre criteris ancorats en dogmatismes, oblidant l'esperit primigeni dels seus orígens:

La discriminació dels homosexuals, de les dones, intoleràncies encara davant del divorci, un tancament absolut davant de la interrupció de l'embaràs, el no acceptar formes de família diferents de les tradicionals, són alguns dels exemples de radicalització i d'intolerància.

i per fer aquesta tasca, creients i no creients trobarem el *lloc comú*, si uns i altres tornem als orígens de les nostres *fes* que no són altres que "escollir el bé i rebutjar el mal". És el combat que tots hem de fer contra l'egoisme, la violència, la pobresa, l'exclusió social i la construcció d'un món millor.

¹ Ponència "L'ideal de la Pluralitat Religiosa en un Estat Laic". VI Congrés de Cristianisme Segle XXI

El darrer sentit de tot plegat

Totes les creences (i aquí incloc religiosos, agnòstics, ateus..) tenen una cosmovisió, que en el fons pretén ser un resposta a quin és el sentit de la vida.

L'acostament a l'altre entès com un enriquiment, disposats a rebre i a donar... a créixer junts, encara que partim de perspectives que semblen allunyades. Segur que en el fons hi ha un lloc de col·laboració i d'entesa sobre una gran qüestió:

Per escollir la vida enfront de la mort, el bé en comptes del mal.

La resposta des del punt de vista d'un cristià a una gran pregunta: **el sentit de la vida** (i de vegades perdem la vida buscant el seu sentit), la vull expressar en unes paraules de Jesús que sorprenen per la seva duresa, però que són el cor del seu ministeri i la seva ensenyança:

Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la pròpia vida, la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna Joan 12:24-25

Es tracta ni més ni menys que donar la vida per guanyar la vida.